

செந்தமிழ்

தொகுதி-சகா.]

விஜய-வ்ரு—ஆவணி-மீ

[பகுதி - கோ.

Vol. 49.

August—September 1953

No. 10.

சங்ககால மன்னர்கள்

வித்துவான், திரு. சு. குமாரஸ்வாமி ஆச்சாரி அவர்கள், M.A. விரிவுரையாளர்,
தமிழ்க்கல்லூரி, மயிலம்.

(200-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்

இவன் அந்துவன்சேர விரும்பொறையின் மைந்தன்; சிறந்த வீரன். இவன் ஈத்தது இரங்கான், ஈத்தொறும் மகிழான், ஈத்தொறும் மாவள்ளியன்; பாணர் புரவலன்; பரிசிலர் வெறுக்கை. இவன் பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபு அறியலன்; நட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ்சலன்; மணங்கம முகலம் மகளிர்க்கல்லது மலர்பு அறியலன்; நிலம் திறம்பெயருந் காழையும் பொய்ப் பறியலன். இவன் வில்லோர் மெய்ம்மறை; சேர்ந்தோர் செல்வன். இவன் மாயிரு சிகம்பின் பன்மீ நொளிகெட ஞாயிறு தோன்றியாங்கு மாற்றார் உறுமுரண் சிதைத்தவன்; பகைவர் கெடுகுடி பயிற்றியவன்; அறங்கரைந்து வயங்கிய நாவினரும் உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வியருமாகிய அந்தணரை ஆதரித்தவன்; வேள்வியிற் கடவுளருத்தினன்; கேள்வி யுயர்நிலை யுலகத் தைய ரின்புறத்தினன்; வணங்கிய சரயல் வணங்கா ஆண்மை இளந்துணைப் புதல்வரால் முதியர்ப் பேணினை.

இவன் ஒருமுற் றிருவரோட்டிய ஒள்வாள் செருமிகுதாணை வெல்போர் வீரன்; மடங்கல் வண்ணங் கொண்ட கடுந்திறம் றப் புத்துறை போகிய கொற்ற வேந்தன்; வையங்காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப் போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுது, இடஞ்சிறி தென்னும் ஊக்கந்தரப்ப, ஒடுங்கா வுள்ளத்தனாகி நாடு கண்ணகற் றியவன்.

இவன், இழையணிந் தெழுதரும் பல்களிற்றுத் தொழுதியும், மழையென மருளும் மாயிரும் பத்தோல் எஃகுப்படையறுத்த கொய்சவற் புரவியு முடையவன்; புனல் பொருகிடங்கின் வரைபோ லிஞ்சி சூழ்ந்தது இவனது தலைகரம். இவனது நாடு, வான்பளிக்கு விரைஇய செம்பரன் முரம்பின் இலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறுஉம் அகன்கண் வைப்பினது. அயிரைவரையும் பொருறையாறும் இவனது நாட்டன். இவன் பூழியர்பெருமகன்; கேரிப்பொருநன்.

இவன் காமர்கடவுளு மாளுங் கற்பின், சேணறு நறுறுதல் சேயிழை கணவன். “பாய லின்மையின் பாசிழைஞெகிழ நெடும ணிஞ்சி நீணகர் வரைப்பின், ஒவுறழ் நெடுஞ்சுவர் நாள்பல வெழுதிச் செவ்விரல் சிவந்த வவ்வரிக் குடைச்சுல் அணங்கெழி லீரவையர்ப் பிணிக்கும் மணங்கமழ் மார்பன்” என்பதனால் இவனுக்கு மணவியர் பலர் என்பதும்; அவர்கள் சீரிய கற்பினையுடையவர் என்பதும் நன்கு புலனாம். “நகையினும் பொய்யா வாய்மைப் பகைவர் புறஞ் சொற் கேளாப் புரைதீரொண்மைப் பெண்மைசான்று பெருமடம் நிலைஇக் கற்பிறைகொண்ட கமழுஞ்சுடர்றுதல் புரையோள் கண வன்” என்பதனால் இவனுடைய பட்டத்தரசியாக விளங்கினவள் ஒருத்தியே யென்பதும் அவளது பண்பும் புலனாம்.

இவனைப் பதிற்றுப்பத்து ஏழாம்பத்தால் புகழ்ந்தவர் கபிலர். அப்புலவர்க்கு னூறியிரம் காணமும் ஒருமலைமீதேறிக் கண்டநாடும் பரிசிலாகக் கொடுத்தனன் இம்மன்னன். ஓர்நாள் செல்வக்கடுங்கோ கபிலரது கையைப்பற்றி, “மெல்லியவாமால் றுங்கை” என்றார்.

அதுகேட்ட கபிலர், “சமந்தாங்கவும் மாதாங்கவும் சாபநோன்றூண் வடுக்கொள வழங்கவும், பரிசிலர்க்கு அருங்கலம் நல்கவும் வலியவாகும் நின்கை; கறிசோறுண்டு வருந்துதொழிலல்லது பிறிதுதொழிலறியா வாகலின் நன்றும் மெல்லிய என்கை” என்றார் (புறம் 14). இவனைப் புகழ்ந்து பாடிய பிறிதொரு புலவர் குண்டுகட்பாவி யாதாரர் (புறம் 387). அச்செய்யுளில் இவனது தலைநகர் வஞ்சியெனவும் அந்நகர் பொருநரைக்கரையி லுள்ளதெனவும், நெல்விளைவு மிக்க ஊர்களைச் சார்ந்துள தெனவும் குறிக்கின்றார். இவன் சிக்கற்பள்ளியில் தஞ்சியவன். இவன் கரிகால்வளவனால் தோல்வியுற்று வடக்கிருந்த பெருஞ்சேரலாதனாவன். காரணம் முன்னர்க்கூறப்பட்டுள்ளது.

பல்யானைச் செல்கேழு குட்டுவன்

இவன் இமயவரம்பன் தம்பி; செல்வக்கடுங்கோவிற்குத் துணையாக இருந்தவன். இவன் பல்லான் கோவலர் புல்லுடை வியன்புலம் நல்லா பரப்பிக் கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறாடும் மிதியற் செருப்பிற் பூழியர் கோ. கோடை நீடக் குன்றம் புல்லென அருவியற்ற பெருவறற்காலையும் நிவந்து கரை யிழிதரு நனந்தலைப் பேரியாறு இவன் நாட்டது. இவன் நாட்டில் வெம்மை யரிது. ஐவகை நிலத்து மக்களும் வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து நடுங்கா நிற்கும்படி ஆட்சிபுரிந்தவன்.

இவன் அறம்புரி யந்தணர் வழிமொழிந் தொழுகி ஞாலம் தன் வழி யொழுகப் பாடல்சான்ற நல்லிசை யுடையவன். சொல்லிலக்கணம், பொருளிலக்கணம், ஜோதிஷம், வேதம் ஆகியவைகளை நன்கு பயின்றவன். பெருவறங் கூர்ந்து நிலம் பைதற்ற புலக்கெடுகாலையும் மன்றம் போந்து பாடும் வயிரிய மாக்கள் கடும்பசி நீக்கப் பொன் செய் புனையிழை யொலிப்ப, பெரிதுவந்து நெஞ்சமனியுயகைய ருண்டு மகிழ்ந்தாடச் சிறம்கிழாணும் பெருக்கலம் வீசுபவன். இவன்நாட்டு மக்கள் தீது சேணிகந்து நன்று மிக்ப்புரிந்து கடலும்

கானமும் பலபய முதவப் பிறர் பிறர் நலியாது, வேற்றுப் பொருள் வெல்காது செவ்வீனடந்த தம் அமர்துணைப் பிரியாது பாத்தாண்டு முதத்தயாக்கையொடு பிணியின்றி வாழ்ந்தனர்.

மண்ணுவாயின் மணக்கமழ்கொண்டு கார்மலர்கமழும் தாழிருங் கூந்தல் ஓரீஇயின போல விரவுமலர் நின்று திருமுகத் தலமரும் பெருமதர் மழைக்கண் அலங்கிய கார்தல் இலங்குரீ ரழுவத்து வேயுறழ் பணைத்தோளினை இவனுடைய மனைவி.

இவன் அகப்பா எறிந்தனன்; கொங்கர் நாடு அகப்படுத்தினன். தன் புரோகிதராகிய நெடும்பாரதாயனர் தனக்கு முன்னே துறந்து காடுபோக, அதுகண்டு இவனும் காட்டிற் கேசினன்.

இவனை இரண்டாம்பத்தால் புகழ்ந்தவர் பாலைக்கொளதமனர். அப்புலவர் வேண்டியாங்கு ஒன்பது பெருவேள்வி வேட்பிக்கப் பத்தாம் பெருவேள்வியில் புலவரும் அவருடைய மனைவியாரும் காணாராயினர் (துறக்கம் புகுந்தனர்).

செல்வக்கடுங்கோலிற்குரிய பூழிநாடு, இவனுக்கும் நார்முடிச் சேரலுக்கும் பெருஞ்சேர விரும்பொறைக்கும் உரியது. கடுங்கோவும் நார்முடிச்சேரலும் நேரிப்பொருநன்னகக் குறிக்கப்படுகின்றனர். உம்பற்காட்டுரிமை இவனுக்கும் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் குட்டுவனுக்கும் இருந்திருக்கிறது. ஆதலின் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், செல்வக்கடுங்கோலிற்குச் சிறந்த போர்த்துணைவன் என்பது நன்கு புலனாம். குடநாட்டு—குட்டநாட்டுரிமை கூறாது பூழிநாட்டுரிமை மாத்திரம் கூறியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்

இவன் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனின் மைந்தன். இவன் தாய் வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவி. இவன் ஆன்றலிர்த்தடங்கிய செயிர்தீர் செம்மல்; சால்பும் செம்மையும் ஈத்தான்றான விடனுடை வளனும் உடையவன்; செம்மீனையை மனைவியை யுடையவன்; தளங்குகுடி விழுத்திணை திருத்தினவன்; பகைவரை வென்று

ஆண்கட னிறுத்தவன்; அரசுபடக் கடக்கும் ஆற்றலன்; பகைவர்க்குத் துன்பம் விளைவிப்பவன்; நட்டோர்க்கு நன்மை புரிபவன்; தன்னிழல் வாழ்நர் கொடுமை யறக்கும் சீரிய கொள்கையுடையவன்; வண்மையில் வண்டனையவன்; பரிசிலர்வெறுக்கை; பாணர் நாளவை; வடுவாழ் மார்பன்; வசையில் செல்வன்; இரவலர் கேளா முன்னமே ஈபவன்; பிறர்க்கென வாழ்பவன்; அடக்கார் அரணம் வாடச் செல்லும் காலனைய கடுஞ்சின முன்பன்; வேந்துடை யருஞ்சமம் அழித்தவன்; எழுமுடியாரம் அணிந்தவன்; நேரிமலைக்குரியவன்; தான் முடிசூடுகின்ற காலத்து முடித்தற்குத்தக்க கண்ணியும் முடியும் உதவாமையின் களங்காயாற் கண்ணியும் நாரால் முடியும் செய்து அணிந்து கொண்டவன்; பூழிநாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ உருள்பூந் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னீன, நிலைச்செருவி னாற்றலையறுத்து, அவன் பொன்படு வாகை முழுமுதல் தடிந்து குருதிச் செம்புனல் குஞ்சரம் ஈர்ப்பச் செருப் பலசெய்து செங்களம் வேட்டு இழந்தநாட்டினைப் பெற்றவன்; பாண்டியன் மறவனாகிய நெடுமிடலை யழித்தவன்.

இவனைப் பாடிய புலவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார். இப் புலவர் பாடிய பதிற்றுப்பத்து நான்காம்பத்தைச் செவியுற்ற, இம் மன்னன் இவர்க்கு நாற்பது நூறாயிரம் பொன் ஒருங்கு கொடுத்துத் தான் ஆள்வதற் பாகக்கொடுத்தான். இவன் நன்னீனவென்று தன் நாட்டினை மீட்ட செய்தியைக் கல்லாடனார் தம் அகப்பொருட் செய்யுளில் குறிக்கின்றார் (அகம் 199). செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனுக்குப் பிறகு அவனது நாட்டாட்சியுரிமை யெய்தியவன்.

பெருஞ்சேரலிரும்பொறை

இவன் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதனின் மகன். இவன் தாய் வேளாவிக்க கோமான் பதமன்தேவி. இவன் இலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறாமும் அகன்கண் வைப்பின் நாட்டினை யுடையவன்; கேள்வி கேட்டுப் படிவ மொடியாது வேள்வி வேட்டனன்; கடிதா கத் தெறதலையுடைய மிக்க குளவியினம் மொய்த்தனவாகிய கடு

களைக் கிளைத்த இளந்துணை மகாரைப்போலப் பகைவர் அலந்தனர். இவன் பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் (பேய்) போலப் பகைவர்தரும் திறைகொண்டு பெயர்ந்தான். இவன் மிக்க சூழ்ச்சியுடையவன்; பிறருவம மாகா ஒருபெரு வேந்தன். இவன் எண்ணியல்முற்றி யீரறிவுபுரிந்து சால்பும் செம்மையும் உளப்படப் பிறவும் காவற் கமைந்த அரசுதுறைபோகிய வீறுசால் புதல்வனைப் பெற்றவன்; முழுதுணர்ந்தொழுக்கும் நரைமுதாளனை வண்மையும் மாண்பும் வளனும் எச்சமும் தெய்வமும் யாவதும் தவமுடையோர்க் கென காடுநீங்கிக் காடுசெல்லக் கூறினவன்.

இவன் கழுவுள் என்பாளை யடக்கினன். கழுவுளது ஊர் காழர் (அகம் 133). இவன் புகார்ச் செல்வன், பூழியர் மெய்ம் மறை, கொல்லிப் பொருநன். மலையமான் திருமுடிக்காரி, ஓரியைக் கொன்று அவனுக்குரிய கொல்லியை இவ்விரும்பொறைக் கீந்தான். இம்மன்னன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைக் கொன்று அவனுக் குரிய தகடுரைப்பெற்றாழைதலின், 'சேரமான் தகடுர் எறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை' எனப்படுவான்.

இவன் தன்முரசுகட்டிலின் மேல் அறியாமல் துயின்ற மோசி கீரனாரைத் துன்பம் செய்யாமல், அவர் எழுமளவும் கவரிகொண்டு வீசியதனால் அவரஈற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவன் (புறம் 50); அரிசில்கிழார் இவனைப் பதிறற்றுப்பத்து எட்டாம்பத்தால் புகழ்ந்த னர். அப்புலவர்க்கு, இம்மன்னன் தன் மனைவியுடன் வெளிப் போந்து நின்று, 'கோயிலுள்ள வெல்லாம் கொண்மி' னென்று, காணம் ஒன்பதுதூறாயிரத்தோடு அரசுகட்டில் கொடுக்க, அவர், 'யான் இரப்ப இதனை ஆள்க' என்று அமைச்சுப்பூண்டார்.

யானைக்கட்சேய் மாந்தரன்சேர லிரும்பொறை

இவன் சிறந்தவீரன்; மிக்க வலிமையுடையவன்; செங்கோல் வேந்தன்; கொல்லிமலைக்குத் தலைவன். தொண்டி இவனது தலை நகர். இவனது அறிவும் ஈரமும் பெருங்கண்ணோட்டமும் அளத்

தற்கரியன. இவனது நாட்டுமக்கள் சோறுபடுக்குந் தீயொடு செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறலல்லது பிறிது தெறலறியார், திருவில் அல்லது கொலைவில் அறியார், நாஞ்சில் அல்லது படையு மறியார். இவன் தன்காட்டு வயவுறு மகளிர் வேட்டுணினல்லது பகைவருண்ணு அருமண்ணினன்; மக்கள் விதுப்புற வறியா ஏமக்காப்பினன்; பகைவரிடமிருந்து பெற்ற திறையைத் தன்னையடைந்தோருடைய சுற்றத்திற்குத் தந்துதவுபவன்; தன்னைப் புகழ்ந்து பாடும் புலவர் மீண்டும் பிறரைப் புகழ வேண்டாதபடி பொருளீவான். இவனது நாடு புத்தேளுலகத்தற்று. இவன் விளங்கி லென்னு முருக்குப் பகைவரான் வந்த துன்பத்தைத் தீர்த்தனன்.

இவன், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனோடு போர்செய்து தோல்கியற்றனன்; நெடுஞ்செழியனார் பிணிப்புண்டிருந்து வலிதிற்சென்று தன் அரசுகட்டிலேறினன். இச் செயலைப் புகழ்ந்து பாடினார் குறுங்கோழியூர் கிழார் (புறம் 17, 20, 22). இவன் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியோடும் போர் செய்தவன் (புறம் 125).

இவன் கபிலரிடத்து மிக்க அன்புடையவன்.. “செறுத்த செய்யுட் செய்செந்நாவின் வெறுத்தகேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன் இன்றுளன் ஆயின் நன்று” என்றான். இதனைச் செவியற்ற பொருந்தி விளங்கிரனார், ‘நின் ஆடுகொள் வரிசைக் கொப்பப் பகைவர் கடப்பைப் பாடுவேன்’ என்று கூறினார்.

இவனிற்ற பின்பு பிரிவாற்றாது வருந்திப் புலம்பிய கடலூர் கிழார் பாடிய “ஆடிய வழற்குட்டம்” என்று தொடங்கும் ஆணர்தப் பையுள் இவனுடைய அருமைக் குணங்களை இனிது புலப்படுத்தும் இவன் புலத்துறை முற்றிய கடலூர்கிழாரைக் கொண்டு ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுத்தான்.

இவன் கடலோட்டிய வேல்கேழுகுட்டுவன் காலத்து, பெருஞ் சேரலிரும்பொறைக்குப் பின் நாடாண்டவன்.

கோதை

இவன் குட்டுவன்கோதை எனவும் வழங்கப்படுவான். ஆதலின், இவன் குட்டுவன் மகனாவன் எனக்கருத இடமுண்டு. இவனுக்குக்

கோக்கோதை மார்பன் என்னும் பெயருமுண்டு (புறம் 48, 49). இவன் பொறையன் எனப்படுவான் (நற் 18). இவன் தண்கடல் நாடன். இவனுக்குரியன தொண்டியும் (நற் 18, புறம் 48) வஞ்சியும் (அகம் 180). ஆடுகோட்டிழையா அஞ்சுவரு தடக்கைக் கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர்க் கோதையது திருமாவியனகராகிய கருவூர் (வஞ்சி) தண்ணூன் பொருரை யாற்றங்கரையது (அகம் 93). இவன் வானம் நாண வரையாது, சென்றோர்க்கு ஆனாதீயும் கவிதை வண்மை யுடையவன் (புறம் 54). இவன் மூவன் என்பானை வென்று அவன் எயிற்றைத் தன்நகர் வாயிற்கதவில் அழுத்தியவன் (நற் 18). வலிதுஞ்சுதடக்கை யவனுடைய நாடு, பகைவர்க்குப் புலிதுஞ்சு வியன்புலத்தற்று (புறம் 54).

நெடுந்தேர் இழையணியானைப் பழையன்மாறன் மாடமலி மறுகிற் கூடலாங்கண், வெள்ளத் தானையொடு வேறுபுலத் திறுத்த கிள்ளிவளவன் நல்லமர் சாயக் கடும்பரிப் புரவியொடு களிற்றுபல வவ்வி, ஏதின்மன்ன ஞார்கொளக் கோதைமார்பன் கண்டு உவகை பூத்தனன் (அகம் 346). தன் தந்தையாகிய வானவனைக் கொன்றவன் தோற்றனை ஆதலின் உவகை பூத்தனன்.

இவன் காலத்துச் சோழர்கள் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவன், இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி, குராப்பள்ளித் துஞ்சிய திருமாவளவன். சந்தூர்கிழான் தோயன் மாறன், ஏனாதி திருக்கிள்ளி முதலியவர்கள் வேறு வள்ளல்கள்.

இளஞ்சேலிரும்பொறை

இவன் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை எனவும் வழங்கப்படுகிறான். இவன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் காலத்து அவனுக்குத் துணையாகவும் அவனையடுத்தும் வாழ்ந்தவன். இவன் அறம்வாழ்த்த நற் காண்ட மார்தான் மருகன்; பூழியர்கோ; பொலந்தேர்ப் பொறையன், மரந்தையோர் பொருநன், குட்டுவரேறு, கொங்கர்கோ, தொண்டியோர் பொருநன். இவனது தலைநகர் நறவு. இவன் உறுகாலெடுத்த ஒங்கு வரற் புணரி நுண்மணலடைகரை யடைதரும் தண்கடற் படப்பை நாட்டினன். இவன் இல்லோர் புண்கண்தீர நல்குபவன்; சான்றோர்,

வண்மையும் செம்மையும் சால்பும் அறனும் புகன்று புகழ்ந்து அசையா நல்விசையுடையவன்; காமவேட்கையினும் போர் வேட்கை மிக்கவன்; மன்பதைசுவட்டுந் கூற்ற முன்பன். வார்முதில் முழக்கின் மழகளிறு மிகீஇத் தன் காண்முனை மூங்கிற் கவர்க்குபோல, இவனை உடற்றியோர் உய்யார். காணிப்படப்பை நன்னாடன்ன வளங்கெழு குடைச்சு லடங்கிய கொள்கை ஆறிய கற்பிற் தேறிய நல்விசை வண்டார் கூந்தல் ஒண்டொடி கணவன்.

இவன் பொத்தி யாண்ட கோப்பெருஞ் சோழனையும் வித்தை யாண்ட இளம்பழையன் மாறனையும் வைத்தவஞ்சினம் வரப்ப வென்ற னன்; இவ்விரு வேந்தரோடு விச்சிக்கோனையும் வென்றான். இவன் மந்திர மரபிற் றெய்வம் பேணினை; தனது அமைச்சனாகிய மையூர் கிழானைத் தன் புரோகிதனைவிடச் சிறந்த அறிவுடையவ னாக்கினன். இவன் சதுக்கப் பூதத்தை வஞ்சியுள் இருத்தியவன்.

இவன் தன்னைப் பாடிய பெருங்குன்றூர்கிழார்க்கு முப்பத் திராயிரம் காணம் கொடுத்து, அவர் அறிபாமை ஊரும் மனையும் வளம் மிகப்படைத்து ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண்ணற்காக அருங்கல வெறுக்கையோடு பன்னூறுபிரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்பு மறம் தான் விட்டான்.

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

இவன் குடக்கோடுஞ்சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான் தேவியீன்ற மகன், நார்முடிச்சேரலின் உடன்பிறந்தான். நார்முடிச்சேரலுக்குத் துணையாகவும் இருந்தவன். இவன் தண்டாரணியத்துக் கோட்பட்ட வருடையைத் தொண்டியுள் தந்து கொடுப்பித்ததனால், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என வழங்கப்பட்டான் என்பர். இவனைப் புகழ்ந்து பாடிய காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் “உடன்று மேல்வந்த வேந்து மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி வீந்துகு போர்க்களத்தாடுங்கோ” (பதிற் 56) என்று கூறுவதால் இவன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என வழங்கப்பட்டான் என்பது பொருந்தும். இவன் வானவரம்பன். இவன் கடல் சேர்கானற் குடபுலநாடன். இவனது நாடு, நாஞ்சிலாடிய கொடுவழி மருங்கின் அலங்குகதிர்த் திருமணிபெறுடம் அகன்கண் வைப்பினது.

இவனது தலைநகராகிய நறவு மரூவினையுள் அறையாணர்த்து; கடற்கரைக் கண்ணது; கல்பிறங்கு வைப்பின் கடறு சூழ்ந்தது. கானலம்பெருந்துறைப் பண்டசாலைகளில் நன்கல வெறக்கை துஞ்சும். இவன் பல்வேறு வகைய நனந்தலை யீண்டிய மலையவும் கடலவுமாகிய பண்ணியம்பகுக்கும் ஆறுமுட்டுறது அறம்புரிந்தொழுகுபவன். இவன் பகைவர்க்குப் பெருஞ்சினப் புயலேறணையன்; மாற்றருஞ் சீற்றத்து மாயிருங்கூற்றம் வலைவிரித்தன்ன நோக்கினன். ஒல்லார் யானை காணின் நில்லாத் தானையுடையவன். இவனது செல்லுறழ் தடக்கை இரப்போர்க்குக் கவிதல்லலது இரத்தற் பொருட்டு மலப்பு அறியா. இரவலர் புண்கண்தீர நடொறும் உரைசால் நன்கலம் வரைவில் வீசுபவன். சான்றோர் பரவலன். மகளிர் ஊடலில் துளித்த கண்ணினும் இரவலர் புண்கணஞ்சுபவன். புல்லிருள் விடிய, புலம்பு சேணகல, பாயிருள் நீங்க, பல் கதிர் பரப்பி ஞாயிறு குணமுதற் றோன்றி யாங்கு இரவல்மாக்கள் சிறுகுடி பெருக உலகந் தாங்கியவன். இவனது நாட்டில் பெருங்கலி வந்தம் நீர் மிசை நிவக்கும்.

இவனது காதன்மகளிர், இளந்துணைப் புதல்வர் நல்வளம் பயந்த, வளங்கெழு குடைச்சூலடங்கிய கொள்கை, ஆன்ற அறிவின், தோன்றிய நல்லீசையுடையார். மகளிரொடு துணங்கை யாடினன் எனச் செவியுற்று ஊடல் கொண்டனள் இவன் பேரியலரிவை.

இம்மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடியவர் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார். கலனலிகி என்ற, அவர்க்கு ஒன்பதுகாப் பொன்னும் நூறுயிரங்காணமும் கொடுத்துத் தன்பக்கத்துக் கொண்டான் அக்கோ. "தன்பக்கத்துக் கொண்டான்" என்பதனால் அமைச்சராகக் கொண்டான் என்பது விளங்கும். இதற்கு, மனைவியாகக் கொண்டான் எனப் பொருள் கூறதலும் உண்டு.

[தொடரும்]

இராமாவதாரத் தனிச்செய்யுள் உரை

திரு. N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்காரவர்கள், B.A., B.L. மதுரை.

சீஷ்கிந்தாகாண்டம்: அறுமப்படலம்: 20.

இல்லாத அலகத் தெங்கும் இங்கிவன் இசைகள் கூறக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே என்னும் காட்சி [செல்வன்
சொல்லாலே தோன்றிற் றன்றே யார்கொல்திச் சொல்லின்
வில்லார்தோள் இளைய வீர விரிஞ்சனோ விடைவ லானோ.

கொண்டுகட்டு: இவன் இங்கு இசைகள் கூற, உலகத்து எங்கும்
இல்லாத கல்லாத வேதக்கடலும் கலையும் (இவன்) என்னும் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற்று; இச் சொல்லின் செல்வன் யார்கொல்? வில்
லார் தோள் இளையவீர! விரிஞ்சனோ விடைவலானோ?

இதன்பொருள்: வில்லை விடாத தாங்கும் வீரானை இலக்குவனே!
இவன் பேசும் சொற்களை எழுத்தின் ஸ்வரம் பிசகாமல் பேசுகிறான்;
அதிலிருந்து, இப்பொழுது உலகத்தில் பிரசாரத்தில் இல்லாமல் ஊப்த
மாய்ப் பேனவையும் ஒருவரும் கற்றிலாதவையுமான கலைகளும் வேதத்
தின் ஸமஷ்டியும், இவன் பேசும் வார்த்தைகளால், ஒரு காட்சியாக
எழுந்த (படமெடுத்துக் காட்டுவது போல்) காணப்படுகிறது; இவன்
பிரமனோ சிவனோ? இந்நவநமல்லனே: என்பதாம்.

இசை என்பது ஒலிகளை ஒன்றற்கொன்று பொருந்தச் சேர்ப்பது.
இசைத்தல் - பொருந்தச் சேர்த்தல்; என்னும் பொருளுடைத்து,
'இனிமையும் நீர்மையும் தமிழ்மொன லாகும்' என்னும் பிங்கலந்தைச்
சூக்திரத்தின்வழி நோக்குங்கால், தமிழ் எழுத்துக்களை இசைத்துச்
சொற்களை நம் முன்னோர் ஆக்கித் தந்துள்ள இனிய நீர்மையாகிய

அழகே இசைக்கலை என்பது புலனும். ஆதலின், கேவலம் தமிழ்ச் சொல்லின் ஸ்வபாவ ஒலியையே 'செந்திரத்த தமிழோசை' என்று திரு நெடுந்தாண்டகத்தில் திருமங்கையாழ்வார் வியக்கிறார். இந்தத் தமிழ் மொழியின் ஸ்வபாவமான இசைப் பெருமை பிதற்றினாலும் கெடாமல் விளங்கிப் பலன்தரும் என்பதை, பெரிய திருமொழி 1-ம் பத்து 5-ம் திருமொழி கடைசிப்பாட்டில், 'பேராயிரமும் ஒதுமின்கள் அன்றி இவையே பிதற்றுமினே' என்று அவர் விளக்கியுள்ளார்.

வால்மீகி ராமாயணம், கிஷ்கிந்தா காண்டம், 3-வது ஸர்க்கம் 27 முதல் 35 வரையுள்ள சுலோகங்களில், இராமன், இலக்குவனிடத்தில் அதுமன் பேச்சின் பெருமையைச் சொல்வதாக வுள்ளது. அதன் சாரமெல்லாம் இங்கு இந்த ஒரு பாட்டில் கிரஹிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

மேலும் அதுமன் இந்த உலகத்திலுள்ளவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு கற்றவன் அல்லன். தன் மண்டலத்தின் நடுவில் ஸாக்ஷாத் நாராயணனையே கொண்டுள்ள சூரியபகவானிடத்தில், உலகத்திற் பிரசாரமில்லாத வேதசாகைகள் கலைகள் எல்லாவற்றையும் அதுமன் கற்றுணர்ந்தவன் என்பதையும் 'இல்லாத' 'கல்லாத' என்னும் சொற்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

வேதமொரு நாலுடன் விளங்கிய சடங்கமும் விரிந்த கலையும்
 ஒதநில வீதியிசை ஏழுபரி பூண் அருணன் ஊர விரைதேர்
 மீதுசெலும் வெங்கதிர் வன்றனொ டயிந்திர வியா காணமும்
 ஓதியொரு காளினி லுணர்ந்தனனிம் மாருதி உயர்ந்த புகழோய்.

(உத்தர. அதுமப். 46)

என்னும் பாடல் நோக்கற்பாலது. இதனையே புத்தகாண்டம், விபீடண னடைக்கலப்படலம் 105-வது பாட்டு, 'காதல் நான் முகனலும் கணிப் பரிய கலையினத்கும் ககிரோன்முன்சென் றோதினான்' என விளக்குகின்றது.

இனி 'இங்கு' என்றது, பல வேதசாகைகளையும் அத்யயநம் செய்து, எல்லாக் கலைகளையும் கற்றுக் கேதேர்ந்த மனிதர்கள் வாழுமிடங்களிலும் கேட்டற்கியலாத அரும்பெரும் பொருளை, வானார் சூழலான கிஷ்கிந்தையில் இவன் பேசுகிறானே! என்னும் ஆச்சரியத்தை இடத்தார் குறிப்பித்தவாறு. இப்பொழுது என்று பொருள் கொண்டு, இட ஸமாதி காலத்திற்காயிற்று எனினுமாம்.

கூறல் என்பது, சொல்லைப் பேசும்போது ஸந்திக்க விசேஷங்களின்றி ஒவ்வொரு எழுத்தும் அதன் ஸ்வரமும் ஒவியும் தனித்தனியே விளங்குமாறு கூறுபடுத்திப் பேசுதல். அனுமன் அங்கனம் பேசியதைக் 'கூற' என்ற சொல் வெளிப்படுத்திற்று.

'காட்சி' என்றது, நாடகங்களில் திரையானது தேச வேறுபாட்டைக் காட்டி, அதில் நடக்கும் பாத்ரங்கள் கதாசாரத்தைக் காட்டுவது போல, இராமன் மனக்கண்ணுக்கு ஒரு பெரும் காட்சியாக வேதங்களின் எல்லா சாகைகளும் எல்லாக் கலைகளும் அனுமன் பேச்சில் தோன்றி அதிசயம் விளைத்தன என்றவாறு. இதனைக் கவி இங்கே தம் அகக் கண்ணாற் காண்கிறார்; நம்மையும் காணச்செய்கிறார். சொல் - உள்ளிருக்கும் பொருளை உணர்த்தும் கருவி. காட்சி, இந்தக் கருவியால் உணர்த்தப்படுகிறது.

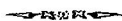
இனி, 'சொல்லின் செல்வன்' என்றதன் பொருளும் நயமுள்ளது: சொல் - வாக்கு. அதனை அக்ரிமபமானது என்று வேதம் கூறும்; அதையே பெருஞ் செல்வமாக விதவான்கள் போற்றிக் காப்பார்கள்; தன்னைப் பிரயோகிக்கும் வல்லமையில் அனுமனுக்கு எதிரே வேறொருவரும் இல்லையாதலின், அவ்வனுமானைத் தனக்குச் செல்வமாக வாக்கு தேவதை கொண்டாடுகிறான் என்பது கருத்து.

'விரிஞ்சுறே விடைவலரானே' என்றதில் ஓகாரம் இரண்டும் எதிர்மறை. இவன் பிரமனும் அல்லன் சிவனும் அல்லன்; அவர்கள் இரு

வரிலும் மேலானவன். ஏனெனில் ப்ரஹ்மா வேதங்களின் மூலத்தை மறந்து தவித்துத் தவம் புரிந்தான். நாராயணன் மத்ஸுவதாரம் செய்த வேதங்களை கிரகித்துவந்து, ஓம்ஸரூபமாக ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசித்தான். சிவனோ வென்றால் வேத கிரஸ்ஸாகிய பிரணவத்தின் பொருளை மறந்து தன் குமாரானாகிய சுப்ரமணியனிடத்தில் அதை மறுபடி உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டது சிவபுராணங்களிலேயே பிரசித்தம். அதனால் சுவாமிநாதன் முதலாக வடமொழி தென்மொழிகளில் பல பெயர்கள் சுப்பிரமணியனுக்கு ஏற்பட்டு, அவை சாதாரண மனிதர்களின் பெயர்களாகவும் தமிழ்நாட்டில் வழங்குகின்றன.

இந்தப் பாட்டின் நோக்கு—வாக்கின் (சொல்லின்) திறத்தில் சொல் செம்மையாகப் பேசப்படுவதாகவும், ஒசை நயத்தாலும் பொருட்செறிவாலும் கேட்போர் மனக்கண்ணில் சொல்வோர் கொண்டுள்ள பாவங்கள் (கருத்துக்கள்) எல்லாம் ஒருங்கு தோன்றி மெய்ப்பாட்டடைவினாக்கும் தகையதாகவும் இருக்கவேண்டும்—என்பதாம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்-கஅஎ வரி ௧௭-ல் 'Strong' என்று இருப்பதை, 'Strange' என்று திருத்திக்கொள்க.

மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கூத்துக்கள்

பண்டித, திரு. வி. சி. கந்தையா அவர்கள், ஈழநாட்டு, மட்டக்களப்புத் தமிழ்க்கலைமன்றச் செயலாளர்.

கிழக்கிலங்கைத் தமிழகமான மட்டக்களப்பிலே நாட்டுக் கூத்துக்கள் பல பழங்காலந்தொட்டு ஆடப்பட்டு வருகின்றன. புதிய விஞ்ஞானச்சிறப்பினால் குறைந்த செலவில் மக்களுக்கு நிகரந்த இன்பமூட்டும் சீனிமாப்படங்கள் இக்காலத்து மலிந்துள்ள போதிலும், இங்குக் கிராமப்புறங்களில் உள்ள மக்கள் தாம் கூத்தாடி மகிழ்வதிலேயே பெரிதும் இன்பங்காணுகிறார்கள். நாட்டுக்கூத்துக்கள் என்று சொன்னால் காலத்துக்கேற்ப முன்னேறாதும், நாகரிகமற்றதுமான ஒரு வித ஆட்டம் அது என்று பலர் இக்காலத்துக் கருதுகின்றனர். நாட்டுக் கூத்துக்களின் சிறப்பியல்புகளையும் கூத்தாட்டங்களில் உள்ள தாள அமைதி, அவற்றில் வெளிப்படும் கலைச்சிறப்பு, நாடகப் பொருளமைவு என்பவற்றையும் கருதும் ஆற்றல் பெரும்பாலும் இவர்க்கில்லாமையே காரணம் என்று நாம் கூறவேண்டும்.

மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துக்கள் என்ற தலைப்பில் இங்கு எழுதப்படுகின்றாலும், கூத்துக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டுக்கு என அமைந்தன அல்ல என்பதை முதலிற் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். சைகையின் மூலம் மனக்கருத்தை வெளிப்படுத்தல் உலகமக்களனைவருக்கும்பொதுவானதாக அமைந்துள்ளது போலவே, கூத்துக்களிலே பாட்டுக்களின் பொருளுக்கேற்ப உணர்ச்சி புலப்பட அவிசயஞ் செய்தலும் மக்களுக்குப் பொதுவானதாக அமைந்துள்ளது. இதனாலேயே நம் இயற்றமிழும், இசைத்தமிழும் வழங்குதற்கேற்ற நிலம் "வடவேங்கடம் தென்குமரியாயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம்" என எல்லை வகுக்கப்பட்ட போதிலும், நாடகத் தமிழுக்கு நம் முன்னோர் எல்லை கூறுது விட்டனர். செகசிற்பியார் என்னும் மேல் நாட்டு நாடகப் பேராசிரியர் இயற்றிய ஆங்கில நாடகங்களும்கூட, நம் தமிழ் நாடக இலக்கணங்கட்கு அமைந்தனவாக இயற்றப்பட்டிருத்தற்குக் காரணம் இப்பொதுத்தன்மையே

யாகும். இப்படிப் பொதுவானவையினும் தமிழர் தம் பண்பாட்டைப் பிடுகிப்பிப்பினவாய் அமைந்த நாடகங்கள் பல முன்னாளில் தமிழ்நாட்டெங்கும் நடந்தன என்றும், காலகெதியில் அவற்றின் அமைப்பு முறை கூட அறியமுடியாதவற்று அழிந்தொழிந்தன என்றும் தெரிகின்றது. தமிழ்நாட்டிற் சில கிராமங்களில் நாடகங்கள் நடக்கப்படுகின்றன எனினும் சிறந்த கூத்து முறையில் அவை ஆடப்படுகின்றன. மலையாளக் கரையிலும் இலங்கையின் மட்டக்களப்புப் பகுதியிலும் நல்ல முறையிலமைந்த நாட்டுக் கூத்துக்களை ஆடும் பெருவழக்கம் இன்றும் அழியாது நிகழ்ந்துவருதல் இங்குக் கருதத்தக்க ஒன்றாகும்.

மட்டக்களப்பு நாட்டில் ஆடப்படும் கூத்துக்களை நாம் நோக்கும் போது அவை வடமோடி, தென்மோடி என்ற இருபெரும் பிரிவினவாய் இருப்பதை அறிவோம். இவற்றைவிடச் சிறுபான்மையாக வழங்கும் விலாசம் என்னும் ஒருவகைக்கூத்தம் இங்குண்டு. விலாசங்கள் மேற்காட்டப்பட்டவற்றைச் சில பகுதிகளிற் சார்ந்து சில துறைகளிற் புதிய மாற்றங்களைக் கொண்டனவாய் இருக்கின்றன. பெருவழக்காக நடக்கும் நாடகங்களான வடமோடி, தென்மோடி என்ற இரண்டிற்கும் இடையே பெரிதும் வேறுபாடு காண்கின்றோம். இவற்றின் கதைப்போக்கு, ஆடல்வகை, தாளக்கட்டு (தாள ஒழுங்கு) உடை அணியும் முறை என்பன இம்மாற்றங்களிற் பிரதானமானவைகளாம். வடமோடி, தென்மோடி என்ற பிரிவுகளின் பெயர்க்காரணங்கள் யாவை என வரையறுத்துக்கூற முடியாவிடினும், வடநாட்டிலிருந்து வந்து தமிழரிடைக்கலந்ததும், பண்டைத் தமிழகத்தில் வழங்கிய 'ஆரியக்கூத்து' வகையைச் சேர்ந்ததுமான கூத்து வடமோடி என்றும், தமிழர் தம் சொந்தமாகத் தென்னாட்டில் நிலைய கூத்துவகையைச் சேர்ந்தது தென்மோடி என்றும் வழங்கப்பட்டன எனக் கொள்ளல் ஒரு வாறு பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது. கூத்துக்களின் கதைப்போக்கை நோக்குமிடத்து வடமோடி நாடகங்கள் பெரும்பாலும் போர்செய்து வெற்றி பெறுவதில் முடிவுறுவனவாய் இருக்க, தென்மோடி நாடகங்கள் காதற் சுவை பயந்து காதல் கைகடுவதில் முடிவனவாய் விளங்குகின்றன.

இங்கே ஆடப்படும் கூத்துக்களில் சிறந்தனவாக உள்ள இராமநாடகம், வீரகுமாரநாடகம், தருமபுத்திரநாடகம், பப்பிரவாகநாடகம், 18-ம்போர், குருக்கேத்திரன் போர், சூரசம்மாரம், குசலவ நாடகம், பாண்டவர் வனவாசம் என்பவற்றில் போர்க்கள முடிவையும், தென் மோடியிற் சிறந்தனவாக உள்ள அநிருத்த நாடகம், பவளவல்லி நாடகம், அலங்காரரூபநாடகம், வாளபிமன் நாடகம், நரோத்திர நாடகம் என்பவற்றில் காதல் வெற்றிபெறும் முடிவிலையும் நாம் கருதிப் பார்க்கவேண்டும். இவ்வகையில் பழந்தமிழர் தம் நாடக இலக்கணங்களையும், மேனாட்டாரது நாடக அமைப்பு வகைகளையும் ஒத்து இக்கூத்துக்களும் அகத்திணையையும், புறத்திணையையும் சார்ந்து விளங்குகின்றன. மேல்புல உலகிற், சிறந்த நாடகாசிரியர் எனப் போற்றப்படும் செகசிற்பியாருடைய நாடகங்களை ('நிரூஜெடி' - Tragedy) அமங்கல முடிபின என்றும், ('கமிடி' Comedy) மங்கல முடிபின என்றும் வகுத்துள்ளார்கள். 'நிரூஜெடி' என்பது போர்சம்பந்தமான அல்லது மனத்துன்பமான முடிவினைப் பெறும் நாடகம். 'கமிடி' காதலின்பத்தினை முடிவாக உடையது. மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துக்களின் கதைப்போக்கினை நோக்கும் போது பெரும்பாலும் வடமோடி நாடகங்கள் ('நிரூஜெடி') அமங்கலம் ஆகவும், தென் மோடி நாடகங்கள் ('கமிடி') மங்கலம் ஆகவும் முடிதல் தெரிகின்றது. காதல் என்ற அடிப்படையில் எழுந்த அன்பு வாழ்வு வாழ்ந்த தமிழருடன் தமது வெற்றியையும், வீரவெறியையும் புலப்படுத்திப் பெருமிதப்பட்டனர் ஆரியர். அவர்கள் பெரும்பாலும் சிறப்பெனக் கருதிய போர்க்கருத்துக்கள் போன்ற புற வாழ்வின் இலக்குகளைத் தமிழர் வடதிசை நடிப்புடன் சேர்த்து வடமோடி என்றனர் எனலாம். தென்னாடு தமிழ்நாடு தானே ஆகவே காதல் கலந்த தமிழ்மோடி தென்மோடி எனப்படுவது. மோடி என்ற சொல் இந்நாட்டிலே வகை, விதம், பகுப்பு என்ற கருத்துக்களில் பேச்சிலும் இன்று வழங்குதல் கருதத்தக்க ஒன்று.

செகசிற்பியாருடைய நாடகங்கள் ஆடவரும், அறிவையரும் அரங்கிலேறிப் பெரும்பாலும் சொல்லாற் கருத்தைப் புலப்படுத்தி நடிக்கும் வகையிலே அமைந்துள்ளன அன்றி, நம் நாட்டுக் கூத்து வகையில் ஆடும் வகையிலே அமைக்கப்பட்டன.

ஒருவாறு இத்தகைய சொல்நடிப்பை முக்கியமாக உடைய கூத்துக் களே மட்டக்களப்பு நாட்டில் 'விலாசம்' என்ற வகுப்பைச் சார்ந்தனவாயுள்ளன. 'விலாசம்' என்பது 'டிராமா' (Drama) என்று ஆங்கிலத்திற் சொல்லப்படும் நாடகத்துக்கும், கூத்து என்று தமிழிற் சொல்லப்படும் நாடகத்துக்கும் இடைப்பட்ட ஆட்ட அமைப்பினை உடையதாக இருக்கின்றது. தென்மோடி, வடமோடியாய்; வடமோடி விலாசமாய்; விலாசம் 'டிராமா' வாய்ப்படிப்படியே கடைவேறுபட்டுச் செல்லுதல் நோக்கத்தக்கது. அவ்வாறு ஆடப்படும் விலாசங்களிற் சிறந்துள்ளவை பூதத்தம்பி விலாசம், அரிச்சந்திரவிலாசம், கண்டிராசன் விலாசம் என்பனவாம்.

இது நிற்க; அகம் புறம் என்று தமிழர் பகுத்துக்கண்ட கூத்தியல்புகளோடு, மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துக்களைக் கொடர்பு படுத்திக் காண்போம். உள்ளத்து நிகழும் அநுபவத்தைச் சுவை என்று சொல்லல் தமிழ் மரபு. இச்சுவை முகக்குறிப்பாலும், வெளி உறுப்புக்களின் அவிநயச்செயலாலும் உடம்பிற் புறப்பட்டுத்தோன்றுதலால் மெய்ப்பாடு என்றும் சொல்லப்படும். வீரம், அச்சம், இழிப்பு, அற்புதம், இன்பம், அவலம், நகை, கோபம் நடுநிலைமை என இச்சுவை என்று சொல்லப்படுகின்ற அநுபவம் அல்லது மெய்ப்பாடு ஒன்பது வகைப்படும். இவற்றுள்ளே மனமகிழ்வும் சிரிப்பும், அவற்றால் வரும் அதிசய நிலையும் என்ற முன்றையும் தருவனவாயுள்ள உவகை, நகை, வியப்பு என்னும் சுவைகள் இன்பப் பகுதியைச் சார்ந்து அகத்தினை எனப்படுவ. மற்றைய ஐந்து சுவைகளும் பெரும்பான்மையாக வருவது புறத்தினை எனப்படும். இவ்வேறுபாடு கொண்டு வரும் அகத்தினைக் கூத்துக்களையும், புறத்தினைக் கூத்துக்களையுமே விபுலர்ந்த அடிகளார் தமது 'மதங்கஞானமணி'யுள் 'வேத்தியல்' என்றும், 'பொதுவியல்' என்றும் முறையே குறிப்பிட்டார்கள். இதன்படி மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துவகையை நாம் ஆராய்ந்தால் தென்மோடி நாடகங்களிலே இன்பமும், நகையும், காதல் தடைப்படுத்தல், நிறைவேறுதல் என்பவற்றாலாம் வியப்பும், ஆகிய சுவைகளே பெரும்பாலும் பயின்று வால் காண்போம். இத்தென்மோடியுள் போர், வீரம் என்பன

வரநேர்த்தால் அவையும் காதல் காரணமாய் அந்த உவகைச்சவையையே மிகுப்பனவாய் அமைந்துள்ளன என்று அறிதல் வேண்டும். வடமோடி நாடகங்களில் வரும் முதன்மையான சுவை வீரமாக இருக்கின்றது. அதனைச்சார்ந்து கோபம், அழுகை முதலான சுவைகள் தோன்றுகின்றன. இந்தச் சுவைப்போக்கை நோக்கும் போது அகத்திணை, புறத்திணை என்பவற்றை முறையே சார்ந்த வேத்தியல், பொதுவியல் என்ற பழந்தமிழ்க் கூத்துவகைகளுக்கும் 'கமிடி', 'சிறுஐடி' என்ற ஆங்கில நாடக வகைகளுக்கும், கிரணியையே பொருத்துவனவாக மட்டக்களப்பு நாட்டின் தென்மோடி, வடமோடி நாடகங்கள் அமைந்து கிடத்தலைக் காண்போம்.

இச்சிறப்புக்கள் வாய்ந்து நடைபெறும் நாட்டுக் கூத்துக்களை மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் கிராமந்தோறும் உள்ள மக்கள் தம் ஓய்வு காலங்களில் ஆடிப்பழகுவார்கள். கூத்துக்களைப் பழக்கும் ஆசிரியர் 'அண்ணாசியார்' என அழைக்கப்படுவார். கூத்தாடும் மேடைக்குக் 'கூத்துக்களரி' என்று பெயர். இம்மேடையின் இடமாகக் கட்டப்படும் உயர்ந்த ஒலைக்கொட்டில் 'இலங்கக்கூடம்' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது. அரங்கக்கூடம் என்னும் இனிய சொற்றொடரின் திரிபு இது என்பதை அறிந்து நாம் இன்புற வேண்டும். கூத்தாடும் களரி அரங்கு ஆகும். அரங்கின் மேல் அமைந்த கூடம் அரங்கக் கூடம் அல்லவா? இந்த அரங்கக் கூடத்தில் நன்கு ஆடிப்பழகிய பின் நடிகர் முறைப்படி கோலம் பூண்டு, உடை அணிந்து பார்த பொது இடமொன்றில் கூத்தை அரங்கேற்றம் செய்வார்கள். அரங்கேற்றத்துக்கான உயர்ந்த மண்மேடை பெரும்பாலும் ஊர்க்கோயில் வீதியி லமைக்கப்படும். இதன்மைப்பும், மேடையில் இடம்பெறும் மேற்கட்டி, எண்ணெய் விளக்குகளை வைப்பதற்கான தூண்கள் என்பனவும், சிலப்பதிகார உரையுட் காணப்படும் பழந்தமிழ் நாடக அரங்கின் இலக்கணங்களுடன் பொருந்திப், பழம் பெருமையை நினைவூட்டி, அறிஞர்க்கு வியப்பை அளிக்கின்றன.

இக்கூத்துக்களின் தொடக்கத்தில் 'கட்டியகாரன்' முதலில் தோன்றுதல் பொதுவான வழக்கம். கூத்தின் தலைமைக் கதாநாயகனான பேராசனுடைய சபைக்கட்டியகாரன் அவன். அவன் வந்து தன் வரவையும், பின்னால் வரப்போகும் அரசனுடைய சிறப்பு முதலியவற்றையும் சொல்லி அமைதியாய் இருந்து பார்க்கும்படி சபையோரை எச்சரிக்கை செய்து செல்வான். இது கட்டியங்கூறுதல் என வழங்கும். அப்பால் கதைப்போக்குப்படி கூத்துக்காரர் முறையே தோன்றி நடிப்பர். அரசன், அரசி, மந்திரி, பிரதானிகள் என்போர் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து ஆடுதல் மரபு. இவர்களுடைய கூட்டம் 'கொலு' என்று வழங்கப்படுகிறது. 'இராமர் கொலு', 'தருமர் கொலு' என்ற தொடர்கள் இதற்குதாரணம். நடிக்காளுடைய முதல் தோற்றத்தக்கு வரவு என்று பெயர். அம் முதல் தோற்றத்தின்போது மட்டுமே வரவுப்பாட்டுக்களும், ஆட்டங்களும் இடம்பெறுகின்றன. அரங்கில் ஒரு கொலுவினருக்கோ தனிப்பட்ட ஒருவருக்கோ 'வரவு' நிகழும்போது மிகச்சிறந்த ஆட்டம் ஒன்று இடம்பெறும். தாள அறுதி பிசகாது மத்தளம் அடிப்பவருடைய திறமையினால் இந்த நேரம்மேடை அகிர்த்து விளங்கும். அமைதியாக இருந்த குழந்தைகள்கூட இந்த ஆடல் இன்பத்தைப் பருகும் சிறப்பு வரவு ஆட்டங்களுக்கு உண்டு. கூத்தைப் பழக்கிய அண்ணாவியார் பெரும்பாலும் 'சல்லரி' என்ற தாளத்துடன், மத்தளமடிக்கும் அண்ணாவியின் பக்கவில் நிற்பார். பக்கப்பாட்டுப் பாடுவோரும், கூத்து ஏட்டுப் பிரதி பார்ப்பவரும் இவர்களுடன் மேடையில் இடம்பெறவர். இவர்களைச் 'சபையோர்' என்று கூறுதல் இந்நாட்டு வழக்காகும். வரவின் போது வேறு வேறான தாளங்கள் மத்தளத்தில் ஒலிக்கும். அத்தாளங்களை ஒலிவகையாக வாயாற் சொல்லும் பத வரிசைகளுக்குத் 'தாளக்கட்டு' என்று பேர். அரசன் கொலுவரவு, சேனாபதி வரவு, அரசகுமாரி வரவு, முனிவர்வரவு என்ற வேறவேறான இயல்புடையவர்களின் வரவுகளுக்கெல்லாம் வேறவேறான ஆட்டங்களும், அவற்றுக்கேற்ற தாளக்கட்டுகளும் உண்டு. ஒரு அரசனுடைய ஆட்டம் சேனாபதி

யினுடைய ஆட்டத்தை விட இலகுவாயிருக்கும். பெண்கள் வரவு மென்மைத்தன்மையுடைய துணுக்கமான அபிநயங்களைப் புலப்படுத்தும் தாளக்கட்டுகளையும், ஆட்டங்களையும் கொண்டு நிகழும். அதிலும் அரசகன்னியர் வரவு சாதாரணப் பெண்களின் தனிப்பட்ட வரவைவிடச் சீர்மைபெற்ற ஆட்டதுணுக்கமும், சிறப்பும் பொருந்தி விளங்கும். இந்த எல்லா விதமான ஆட்டதுட்பங்களும் வடமோடி, தென்மோடி இரண்டுக்கும் தனித்தனி வேறான வகையில் இயங்கிச் செல்வன.

தென்மோடியில் வடமோடியினைப்பார்க்க அதிக துணுக்கமும் கடினமுமான ஆட்டங்கள் உள. தென்மோடி வரவுக்குரிய ஆட்டங்களை முடித்துப் பாட்டுப்படிக்க வேண்டிய கட்டத்துக்கு வரும் போது கூத்துக்காரர் இளைத்த உடம்புடையவராயின் பெரும்பாலும் களைப்படைந்து விடுவர். வடமோடி ஆட்டம் இப்படி உடம்பை அதிகம் முறிக்காது. இதனாற்போலும் வடமோடியில் வரவு ஆட்டத்தின் பின்னர்த் தம் வரவைக் குறிக்கும் பாட்டை நடிக்காதாமே ("தருமர் வந்தாரே" என்று தருமராக வருபவரே) படிக்க, தென்மோடியில் அதனைச் சபையோர் என்றழைக்கப்படும் பக்கப்பாட்டுக்காரர் படிக்கும் ஏற்பாடு உண்டு. சபையோர் படிக்கும் வரவுப் பாட்டுக்குரிய இலகுவான ஆட்டத்தின் போது தென்மோடிக்கூத்தர் ஒருவாறு தம் களைப்பினைப் போக்கிக்கொள்ள இது வசதி தருகின்றது. வரவுப் பாடல்கள் அரங்கில் தோன்றி நடிப்போரைப் பற்றிய புகழ்ச்சிப் பாடல்களாயிருப்பதால், தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து கூறும் பண்பு தமிழர்க்கு உரியதன்று என்னும் கொள்கை அவர் தம் சொந்தக் கூத்தான தென்மோடியில் அப்பாடல்களைச் சபையோர் வாயிலாகப் பாடுதலின் மூலம் காட்டப்படுகின்றது என்றும் கொள்ளலாம்.

வடமோடியார் தம் விருத்தங்களை அதிகம் நீட்டி இசைக்காது படிப்பதும், தென்மோடியார் அவற்றை நீண்ட ஓசை புறப்பட இழுத்துப்பாடுவதும் வழக்கம். வசனங்களும் அவ்வாறே வடமோடியிற் சாதாரணமாகச் சொல்லப்பட, தென்மோடியில் அவை இசைபட இழுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. வடமோடிக்கூத்தர்

ஒரு பாட்டைப் படித்தால் பக்கப்பாட்டுக்காரரும் அதனைத் தொடர்ந்து படிப்பர். அப்போது பக்கப் பாட்டுக் கேற்ற தாளத் துடன் கூத்தர் நடிப்பது வழக்கம். தென்மோடியிலோ என்றால் பாட்டை நடிகர் படிக்க, தொடர்ந்து அப்பாட்டுடன் கடைசிப் பாகத்தை மட்டும் பிறபாட்டுக்காரர் படித்தவிட்டுப் பாட்டு முழுவதற்குமுரிய 'தரு' வைப் படிப்பார்கள். பாடலுக்கு அமைக்கப்படும் சரவரிசைபோன்று, கூத்துப் பாட்டுக்களைப் பாடும்முறையை அமைத்துக் காட்டும் ஒரு வித சொற்கோப்பு 'தரு' எனப்படும்.

உதாரணமாக:—

“பதினாறு வயது மகனுருவம்—அவன்
பாவைய ரோடனு பலிக்கும் பருவம்”

என்ற பாட்டுக்குரிய தரு—

“நன்ன கன்ன கான நன்ன நானு—நன்ன
நான நன்ன. நான நன்ன நானு” என்று இருக்கும்.

இப்படித் தருப்படிக்கும்போது நடிகர் அத்தருக்களுக்கேற்ற தாளத்துக்கே நடிப்பர். இவ்வாறு கூத்துப் பாட்டுக்களுக்குத் 'தரு' யாடும் வழக்கம் தென்மோடிக்கன்றி வடமோடிக்கு இல்லை. வரவு, ஆட்டம், பாட்டு என்பவற்றை முடித்துக்கொண்டு களரியை விட்டுப் போகவேண்டிய நேரம் வந்ததும் ஒரு துரிதமான ஆட்டத்தை ஆடுதல் வடமோடியார்க்கு நியதியாகும். இக்கடைசி ஆட்டத்துக்குக் 'காலமேற்றுதல்' என்ற பெயர். 'காலமேற்றுதல்' தென்மோடிக்கில்லை.

மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்துக்களுக்குரிய ஆட்டங்களின் துணுக்கங்களைப் பற்றிய பொதுக் குறிப்புகள் சில இதுவரை குறிப்பிடப்பட்டன. அவைகளைத் தொடர்ந்து, கூத்துக்களிலே விசேட இடம் பெறுவனவாய் நடிப்புக்கு உயிர்நாடியாய் உள்ள 'தாளக்கட்டு' களை இனிக் கவனித்து மேற்செல்லல் பயன் தருமென்று கருதுகின்றேன். கூத்தர் மேடையில் தோன்றி ஆடும் தாளங்களைச் சொற்கோப்பினால் தொடுத்து (கட்டி அல்லது சேர்த்து)க் காட்டுவது தாளக்கட்டு ஆகும். கீர்த்தனைகளிலிருக்கும் 'பல்லவி' போன்ற

ஒருறுப்பு இத் தாளக்கட்டுகளிலும் முதலில் இருக்கின்றது. நடி கரின் வரவுத் தொடக்கத்திலே 8 முதல் 12 முறை வரை அண்ணாவியார் இம்முதற்பகுதியைத் திருப்பித்திருப்பித் தாள அமைதியுடன் படிக்க, அதற்குரிய அபிநயம் காட்டி அரங்கின் முகப்பிலேயே நின்று கூத்தர் ஆடுதல் மரபு. இந்த ஆரம்ப ஆட்டத்தின் பின்னரே அவர்கள் களரியுள் இறங்குவர். வரவுக்கேற்றப்படி தாளக்கட்டினை அண்ணாவியாரும், பக்கப் பாட்டுக்காரரும் தொடர்ந்து சொல்லுகையில் அவர் கூற்றை அவ்வாறே மத்தளமும் தன்மொழியிற் சொல்கின்றது. அப்போது உணர்ச்சியைக் கடந்த ஆட்டமானது கூத்துக்காரரை மேற்கொண்டு பார்ப்போ ரனைவரையும் பரவசப்படுத்தி விடுகின்றது. மத்தளத்தின் இந்தச் சிறப்பு நிலையை மக்கள் “மத்தாளம் நன்கு பேசுகின்றது” என்று சொல்லி அனுபவித்து மகிழ்கிறார்கள்.

வடமோடி ‘அரசர் கொலு’ வரும்போது:—

“தகதிகதா தெய்யத் தெய்தெய்
தாத்தெய்யத்தோம் தகதிகதா”

என்று ஆட்டம் தொடங்குகின்றது. பல்லவி போன்ற இம்முதற்பகுதி குறிக்கப்பட்ட கால் அளவுக்கு மீட்டும், மீட்டும் சொல்லப்படும்போது கூத்தர் நின்ற நிலையிலும் பக்கங்களுக்குத் திரும்பியும் அபிநயஞ் செய்து ஆடி அந்த இடத்திலே வீசாணம் போடுதல், எட்டுப்போடுதல், இவ்விரண்டு பேராகத் தமக்குள் இடம் மாறியாடுதல் என்ற சுழல் ஆட்டங்களையும் முறைப்படி முடிப்பர். ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பாம்புபோல் வளைந்து ஆடிச்செல்வது வீசாணம்; எட்டு என்ற இலக்கத்தைப் போன்று வளைந்து செல்லும் ஆட்டம் எட்டுப்போடுதலாகும். பின்னர்:—

“தகதத் தகதத் தகதத் தகத
தத்தரி நாதரி தகுத்தரி குகுத்தரி
தத்தரி நாதரி தகுத்தரி குகுத்தரி
சணுத்தச் சணுத்தச் சணு தகததிக் கிணத்தோம்
சணுத்தச் சணுத்தச் சணு தகததிக் கிணத்தோம்

தகததிக் கிணத்தோம்”

என்று நடு அரங்கில் ஆடி:—

“தாம் தாம்நக தந்தரிடுதக
 தீந்தாத் தில்லாணு சுந்தரி
 தகணக சுந்தரி ததியிர்ந்திடதெய்
 தகணக சுந்தரி ததியிர்ந்திடதெய்
 தளங்கு தித்தக தகததிங்கிணத்தோம்
 தகததிங்கிணத்தோம், தகததிங்கிணத்தோம்”

என்று முன் களரியிலும், பக்கங்களிலும் சென்று ஆடிப் பாட்டுத் தொடங்குதற்காக வரவு ஆட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவர். இப்படி அது முடிவுறுப்போது “தகததிங்கிண தோம்” என்ற கடைசித் தாளம் இரண்டு முன்று முறை மத்தளத்தில் இறுக்கி அடிக்கப்படும். இந்த அடிக்குத் ‘தாளம் தீர்தல்’ என்று பெயர். தாளம் தீர்ந்ததும் கொலுவின் முதன்மைக் கூத்தர் தன் வரவைப் பற்றிய பாட்டுக்களைப் படிப்பர். பின்பு கதைப்போக்கிற் கேற்ப உரையாடல் முதலியவை தொடர்ந்து நடக்கும்.

இங்கு நாம் காட்டிய தாளக்கட்டும் அதன் ஆடலும் வடமோடியில் வரும் எல்லாக் கூத்தர்களுக்கும் பொதுவானதாய் இருந்து நடிக்காளின் தன்மைக்கேற்பச் சில மாற்றங்களைக் கொள்ளுகின்றது. உதாரணமாக:—ஒரு சேனாதிபதி அல்லது ஒரு காவலாளியின் வரவின் போது தாளக்கட்டு வீரந்தொணிக்கத் தக்கதாக இருக்க வேண்டும். எனவே “தகதிகதா தெய்யத் தெய்தெய்” என்று நாம் மேற்காட்டிய தாளக்கட்டின் முதல் அடியானது:—

“தாத் தெய்யத் தெய் தக்கச்சந்தரிடுதெய்
 தாத்தெய்யத் தெய் தக்கச்சந்தரிடுதெய்”

என்று மாறும். அது தொடர்ந்து.—

தகதத் தகதத் தகதத்—தாஞ்சணந்தக்க
 தகதத் தகதத் தகதத்—திஞ்சணந்தக்க

திருத்தில்லாணு,

திஞ்சணர் தக்க திருத்தில்லானு
 தாநீந்தத் தோநீந்தத் தோநீந்தத் தாதாம்
 தாநீந்தத் தோநீந்தத் தோநீந்தத் தாதாம்
 தாதகதா தோதகதெய், தாதகதா தோதகதெய்

என்பனபோன்ற புதிய தாளக்கட்டுகளாகி முடிவுறுகின்றது. தாளநீர்தற்கு முன்பு வீரவாண்களுக்கு மாத்திரம் என வகுக்கப்பட்ட ஒரு கடினமான ஆட்டம் உண்டு. அதற்கு 'நாலடி' என்று பெயர். வீரந்தொனிக்கும் குதிநடைகொண்டு, கால்களைத் தனித்தனி முன்னும் பின்னும் நீட்டித் துரிதமாய் நான்கு விதமாக மிதித்துத் துள்ளி ஆடுவதாகிய "நாலடிபோடுத" லோடு, இன்னும் சில கடினமும் துணுக்கமுமான ஆட்டங்களும் இவர்க்குள. இந்த வீரர் ஆட்டமே சிலமாற்றங்களுடன் கன்னியர்களுக்கும் பொருந்துகின்றது. 'தகதிகதா' என்றும் 'தாத் தெய்யத் தெய்' என்றும் வந்த ஆரம்ப அடிகள் பெண்களுக்கு வரும்போது வேறுபட்டு நீண்டு:

'தத்திமித்திமி தெய்யதி மித்திமி'
 தாகிட சுந்தரிதோம் ததிக்கிண'

என மாறும். பின்னர்த் 'தீந்தாரத்தில்லானு' என்பது வரைக்கும் அதிக மாற்றமில்லை. 'நாலடி' போடுதலுக்குப் பதிலாக பெண்களுக்குக் 'சூந்துதல்' என்ற நடனநிலை சேர்க்கப்படுகின்றது. பின்பு:

'தாநீந்தத் தோநீந்தத் தோநீந்தத் தோம்
 தாநீந்தத் தோநீந்தத் தோநீந்தத் தோம்
 தத்தகதா திந்தகதெய், தத்தகதா திந்தகதெய்'

என்று தாளநீர்த் து முடிக்கப்படும். இவ்வாட்டங்களில் சில அடிகள் இரட்டிக்கப்படும் போது வலம், இடம் என்ற இரு கைக்கும் (பக்கத்துக்கும்) ஆடுதலும், அபிநயம் பிடித்தலும் நடைபெறும். 'வீசாணம்' என்ற ஆட்டம் இடைக்கிடை நடப்பது அவசியம். நடிகர் தம்மைத்தாமே சுற்றி ஆடும்போது வடமோடியில் வலப்புறமாகவும், மற்றபையில் இடப்புறமாகவும் திரும்புதல் ஒரு பிரதான குறிப்பாகும்.

முத்திரைப் பல்லவம் என்னும் ஒரு ஆட்டமும் வடமோடி நடிகர் சிலருக்குண்டு. இது, வரவுப்பாட்டின் பல்லியை இரட்டித்துப் படிக்கும் பொழுது முத்திரை பிடித்து ஆடும் ஒரு துரித ஆட்டமாகும். உதாரணமாக, கிருட்டினன் வரலில்—

“ராசராசன் மகாராசன் கிருஷ்ணபதி
ராசன் கொலுவில் வந்தான்—யிகு
போசன் கொலுவில் வந்தான்”—(பல்லவி)

“செங்கையிற் சங்கும்—மற்றோர்கையிற்
சிறந்த சக்கரமும், பொங்கரவ நிழலிற் புனலில்
துயில் செய்வோன்; மங்கைபாகன் செய்யமாயன்
தருமர் முன்பு” (என்று பாட்டை முடித்து, உடனே)

“தாம், தானு தகதிகதெய், தகதத் தத்தி” என்று தானும் தீர்ந்து, பல்லியைத் துரிதமாகப் படிக்கும் போது கிருஷ்ணர் ஆடவேண்டிய ஆட்டம் ‘முத்திரைப் பல்லவம்’ என்று பெயர் பெறும். இரட்டித்துப் படிக்கப்படும் இப்பல்லவியும் இதனால் ‘முத்திரைப்பல்லவி’ என்று பெயர் பெறுகின்றது.

தென்மோடி வரவுக்குரிய தாளக்கட்டு:—

“ததித்தளாதக ததெய்யதிமிதக தாதிமிதத்தித் தெய்யே,
ததித்தளாதக ததெய்யதிமிதக தாதிமிதத்தி தெய்யே”

என்ற முதலையுடையது. அது பின்னர்:—

“தச்சோத்திமி தொத்தரிடெதிமிதக
தாதெய்யதா தளங்குததிங்கிணை,
தொங்கதித்தா, தொங்கதித்தக, தீத்தார்தா.
தாதெய்யதா தளங்கு ததிங்கிணை;
தாதத்தோ தீத்தத் தீத்தத்தாம்—தளங்குததிங்கிணை
தாதத்தோ தீத்தத் தீத்தத்தாம்
தாதத்தோ தீத்தத்தோதக தாதீத்தத் தோதீத்தத்தோதக
தச்சோத்திமி தளங்கு ததிங்கிணை
தொங்கதித்தா தீத்தார்தா”

என்று தொடர்ந்து செல்கின்றது. இவ்வளவுக்குமுரிய ஆட்டத் தைக்கீளியின் நாலு 'வாட்டி' (திரைசமுகம்) களிலும் தனித்தனி ஆட்டவேண்டும். பெரிய கொலு வரவுக்குரிய இந்த ஆட்டமே சிற்சில மாறுபாடுகளுடன் மற்றையோர்க்கு வருகின்றது. இத்தாளக்கட்டிற்கு முதலில் 'கொலுத்தானம்' என்ற ஒரு பாடற்பகுதி அரசகுமாரன், அரசகுமாரி என்போர் வரவுக்குச் சேர்க்கப்படுதலுமுண்டு. அரசு கண்ணியர்க்கு மேற்காட்டியவற்றுடன்:—

“தாதத் திமித்தத் தெய்யோ, தாதாத் தாத் தெய்யோ
தாதத் திமித்தத் தெய்யோ தாதாத் தாத் தெய்யோ”

“தாதத் தாதத் தாதத், தெய்யத் தெய்யத் தெய்ய”

என்ற ஆட்டத்தருக்களும் சேர்க்கப்படுகின்றன. தலைவாரி (தலைமைக்காவலன்) ஒருவனின் வரவில் இவையாவும் துரிதம்பெற்ற வேறு தாளமாகின்றன.

“தாதாத் தெய் தெய்ய தாதாத் தெய் தெய்ய”

என்பது அவனுக்குரிய முதல்தாளமாகும்.

“தச்சோர்ஜிமி தந்தரிசிட திமித்த
தாம் தெய்யதா தளங்கு ததிக்கின
தா தொங்க தீந்தா தீந்தாந்தா
தானன்ன தனன்னதான தானன்ன தனன்ன தான
தரிசிட தரிசிட தரிசிட தரிசிட
தாதெய்யதா தளங்கு ததிக்கின”

என்ற சூதி நடை நிறைந்த இப்பகுதி வீரருடைய ஒருவாட்டிக்குரிய ஆட்டமாகும். இவ்வாறு அடிகோறும் பேதமும், நுணுக்கமும் வாய்ந்த ஆட்டங்களுக்குரிய தாள வகையெல்லாம் இத்தாளக்கட்டுகளாக மட்டக்களப்பு நாட்டு அண்ணாவிமாரின் வாயிலாகக் கேட்டறியக் கூடியனவாக மட்டுமே கிடைக்கின்றன. எழுதா இலக்கணமான இவைகள் புதிய நாகரீகமயக்கில் மறைந்தொழிந்து போகாவண்ணம் பாதுகாத்தல் எம்போன்றார் கடனென்று கருதியே இவற்றின் நுணுக்கங்களை ஓரளவு இங்கு விரித்துக்கூற முற்பட்டேன்.

இந்த ஆட்டங்களுக்கேற்பவே கூத்தர்களின் உடையும் அமைந்திருக்கிறது. உடல் வருந்தவளைந்து ஆடப்படும் காரணத்தால் தென்மோடியாருடைய உடைகள் மற்றவர்களுடையவற்றிலும் பார்க்கப் பாரக்குறைந்தவையாய் இருக்கின்றன. வடமோடி அரசருடைய முடி கெருடம் (கிரீடம்) ஆகவும், தென்மோடியாரது 'சூ முடி' ஆகவும் இருத்தல் முறை. இவற்றுள் பின்னது தமிழ்ப்பெயராய் இருத்தலை நாம் கவனிக்கலாகும். வடமோடி நடிகர் பெரிய கர்ப்புடுப்புக்களை (அதாவது இந்தியில் ஒடுக்கமாகவும், கீழ்ப்பாகம் அகன்று வட்டமாகவும் கர்ப்புப்போல் தொங்குகின்ற வட்டுடைகளை) அணிவர். தென்மோடி உடைகள் பெரும்பாலும் பட்டுத்துகிலாலும், மணிகளாலும் குயின்று வேட்டி, சேலை என்பவற்றைப்போன்று உடுக்கத் தக்கவையாய் அமைந்துள்ளன. சன்னியாசிகளுக்குரிய 'கத்தாக்கு' 'மாவூரி' என்ற உடைகள் மட்டும் பெரும்பாலும் இரு மோடியிலும் ஒத்திருக்கின்றன. அரங்கேற்றம் பெறும்போது இடம் பெறும் இவ்வித எல்லா உடைகளும் 'சோடனை' என்று வழங்கப்படுவன.

கதைப்போக்கு, சுவை, ஆடல், அபிநயம், பாட்டு, இசை, உடை, நடை என்ற பல துறைகளிலும் வேறுபட்டு நடக்கும் வடமோடி, தென்மோடி என்ற நாட்டுக்கூத்துக்கள் சுமார் இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்டு மட்டக்களப்பில் ஆடப்படுகின்றன. இவற்றின் பெயர் சிலவற்றை ஆரம்பத்திற் குறிப்பிட்டோன். அந்நாடகங்கள் பலவற்றுள்ளும் சொல்லாலும், பொருளாலும், நடையாலும் நயத்தாலும் சிறந்து விளங்குவன வடமோடியில் இராமநாடகம், வீரகுமாரநாடகம், தருமபுத்திரநாடகம் என்பனவாம். தென்மோடியில் அத்தகையன, அலங்காரரூபநாடகம், அநிருத்தநாடகம், வாளபிமன்நாடகம் முதலியன. இக்கால வழக்கத்தில் உள்ள பல பழமொழிகளையமைத்துக் காட்டும் சிறந்த பாடல்களைக் கொண்ட தருமபுத்திர நாடகம் மிகப்பிற்பட்ட காலத்துள் எழுதப்பட்ட ஒன்றாகத் தெரிகின்றது. பஞ்சபாண்டவர் சூதாடி நாடுநகரிழந்து வனம் புகுந்து இருக்கும் நிலையில் தம்பிடம் வியாசரைக்கண்ட

தும் அவர்கள் கூறும் பாடல்களில் திரியோதனன் செய்ய்த் தொடுமை யெல்லாம் நாடோடிப் பழமொழி வாயிலாக நன்கு வெளிப்படுத்திக் காண்கிறோம்.

“கும்பிடப் போனவர் தலையிற் கோயிலிடிந்தே

விழுமோ முனிநாதா” என்று தருமரும்,

“எழைகளழுத கண்ணீர் கூரியவான் நிகராமே முனிநாதா”

என்று திரௌபதியும் இங்கே முறையிடுகின்றனர். அருச்சுனன் தவ நிலையில் சிவ வேடனுடன் அவன் போர் தொடரவேண்டி வருதலறிவோம். அவ்விடத்து, இந்திரன் மகனான தான் அப்பிறப்புக்கேற்ற வீர முமுடையவனே என்று காட்டுமாறு, அருச்சுனன்:—

“ஆவேறு நிறமெனினும் பால் வேறு நிறமாகாதறிஞுவாயே” என்றும் “பட்டினத்து நரியதனைப் பணங்காட்டு நரியேய்த்த பநவந்தானே” என்றும் கூறும் பகுதிகளும்; பதில் உரைக்கும் வேடன் அருச்சுனனை வெல்வது தனக்கு அரிதல்ல என்பதைக்காட்ட “எலிவேட்டையாடத் தவிலடிபும் வேண்டிமேர இயம்புவாயே” என்று கூறும் பகுதிகளும் பழமொழிகளோடு கவிச்சுவையும் நன்கு நிறைந்து விளங்குவன. இத்தகையபழமொழிகள் நூற்றுக்குமேல் தருமபுத்திரநாடகப் பாட்டுக்களால் உண்டி. அநிருத்த நாடகத்திலே காதலால் மெலிந்த ஒரு மங்கையின் உண்மை நிலை வாணநரன் மகளான வயந்தகந்தரி வாயிலாக நன்கு வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. கணகிடை அநிருத்தனைக் கண்டு கூடிய சந்தரி, அவன் அழகை:—

“மேகமொத்த கறப்பழகும்—அவரிட

விழியிரண்டும் சிவப்பழகும்,

வாகை யொத்த புயத்தழகும்—கண்டால்

மரப்பாவை உருகாதோ”

என வியந்து தோழியர்க்குக் கூறி;

“சோறருத்தத் தானுமருவருப்பு—எத்தன்

துப்பதன மிரண்டும் விறுவிறப்பு—”

கூறமொழிதானெக்கு நெருப்பு—அவரைக்

கொடுத்தாலென் தோலுனக்குச் செருப்பு”

என்று அவனைப்பெற்றதற்குத் தோழியருடைய துணையை வேண்டுகிறான். தோழியரும் தாம்நிர்தமன்னார் தம் படமெல்லாவற்றையும் எழுதிக்காட்டி,

“செய்களதேசமும் வணிகளதேசத்து மன்னவரோ
சொல்லுவீர்—என்னமார் மன்னவரோ சொல்லுவீர்”

எனக் கேட்கின்றனர்.

“கங்குலில் வந்தெனக் கிங்கிதம் தந்திடும் காதலால்லவடி
இவர் என் காதலால்லவடி”

என்று அவற்றை மறுத்துக்கூறி வந்து, அநிருத்தனின் படத்தைக் கண்டதும் காதலால் உளம் நெகிழ்ந்து அவனே தன் காதலனைக் காட்டி நிற்பதும் எல்லாம் ‘சிருங்காரம்’ என்ற காதற்கலை நிறைந்து வழியும் பகுதிகளாம். அநிருத்தனும், சந்தரியும் வாணன் மாளிகையில் காதல்புரிந்து வாழ்வதைக் குறிப்பிடும் பாட்டுக்களும் இவ்வாறே இன்பச்சுவையும், கியப்பும் நிறைந்தன, தன் மாளிகையில் அநிருத்தன் மறைவாக் மகளுடன் வதிவதையறிந்த வாணன் கோபம்கொண்டு அவனைப் பிடித்துவாச்செய்கிறான். அப்போது இருவர்க்குமிடையில் நடந்த உரையாடற் பகுதி வீரச்சுவை நிறைந்ததாகும். வாணன்:—

“அத்தனைக்குள் கெறவென்னடா என்வீட்டில்லவா
அத்தனைக்குள் கெறவென்னடா;
மத்தருக்குள் வைத்த சடிலத்தருக்கு மேயரிது
இத்தருக்குள் ஏகுதற்குப் பித்தருக்குள்வாறதடா
அத்தனைக் கெறவென்னடா”

என்று கேட்பதும்; அநிருத்தன்:—

“கெட்டி கெட்டி மட்டிநீபோடா—உனக்கு என்ன
கேடுகாலம் வந்ததோ மூடா
துட்டகெற மட்டடக்கும் உச்சேய்ருத்திரனைக்
கட்டியடித்திடவுந்தன் சித்தமதிலே நின்னந்தாய்
கடடா தடியாதே, எனது கெறுவ்தனை அறியாயோ”

என்று விடையளிப்பதுமாய் இப்பகுதி சுவை மிகுந்த பாட்டுக்களால் அமைந்துள்ளது.

அலங்கார ரூப நாடகமே மிகச்சுவை செறிந்த பாட்டுக்களால் நிறைந்துள்ள தெனப் பாரட்டப்படுவது. எனினும் இதுவரை ஓரிடத்திலே ஊம் அரங்கேற்றம் பெறாத ஒரு குறை இதற்குண்டு. இந்நாடகச் செய்யுட் சுவையினால் இதனாகிய மீது பொறுமை கொண்ட இன்னொரு ராகியார் இட்ட சாபக்கேடு காரணமாக இந்நாடகம் அரங்கேற்றம் பெறாமல் இடையிலேயே எப்போதும் கலைந்து வருகின்றது, என இங்கே கூறுகிறார்கள். இந்நாடகங்களுளெல்லாம் அநிருத்த நாடகம், அலங்கார ரூப நாடகம், வீரகுமாரநாடகம், இராமநாடகம் என்பன காலத்தால் முற்பட்டன. இங்கு வழங்கும் நாடகங்கள் பலவற்றையும் எழுதிய ஆசிரியர்கள் மட்டக்களப்பு நாட்டில் பல்வேறு கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று தெரிகின்றது. மக்களுக்கு இன்பமும் அறிவும் ஊட்டி அவர்களுடைய மதிப்பைப் பெற்ற வாழ்ந்த இக்கவிஞர்களும் 'அண்ணாவி மா' என்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்களுடைய புலமையானது கிராம மக்களை இலக்கியம், நடனம், இசை என்ற முத்தமிழ்க் கலைகளில் தூண்டி அவர்களுடைய பழம் பண்பை வளர்க்கக் கருவியான நாட்டுக்கூத்துக்களாக மிளிர்கின்றன. இக்கூத்துக்களை ஆடும் காலம் ஒருருக்கு மகிழ்வும், கலையின்பமும் துளும்பும் காலம் என்று கருதப்பட்டது. அதனால் கூத்தாசிரியர் ஒரு இன்பக்கலைபாக இப்பகுதி மக்களிடையே நிலைநின்ற விட்டது. இளைஞரும், நடுத்தா வயதினரும் கூத்தாடுவதில் ஆதிகம் ஈடுபடுபவர். இளமையில் ஆடி மகிழ்ந்தோர் முதுமையில் கூத்துப் பழக்கி இன்பம் காணுகின்றனர்.

ஒரு கிராமத்திலே கூத்து அரங்கேற்ற மொன்று நடந்துவிட்டால், அதனைத் தொடர்ந்து அவ்வூழிற் பல திருமணங்கள் நடப்பது வழக்கம். திறம்படக் கூத்தாடும் காளையர்க்கு அப்புக்ழி மேலதிகமான ஒரு திருமணத் தகுதியாகக் கருதப்படுகின்றது. கூத்தாடிப் பெற்ற புகழால் சிலர் அக்கூத்தின் பெயராலே, 'அறுமாண் முத்தர்', 'தருமர் வேலுப் பிள்ளை', 'துரோபதை சீனி' என்பது போல ஆயுள் முழுவதும் அழைக்கப்படுதலும் உண்டு. இப்படி மக்களிடத்துச் சிறப்புப் பெற்று வழங்கும் நாடகக் கூத்துக்களைத் திறம்பட நடிக்கவும், பழக்கவும் வல்

லார் காரைத்தீவு, பழுதாவளை, மண்தீர், ஆரப்பற்றை, தம்பிலுவில், வந்தாறுமுலை முதலிய சில கிராமங்களில் இருக்கின்றனர். இவர்க்குத் தெரிந்த பழங்கலையானது காலமயக்கில் மறைந்துபோகாது நாம் பார்க்க வேண்டும். இதனை நிறைவேற்றுவதற்கு, நமது தமிழ்க்கூத்துக்களை மட்டுமன்றி, அவற்றுள்ளே கலந்து விளங்கும் திம், தக, திமி முதலான தாளங்கள் வாயிலாகக் கிடைக்கும் தமிழ் இசைச் செல்வத்தினையும் நாம் போற்றிக் காத்தவர்களாவோம். அச்சேறாது ஏட்டுப் பிரதிகளாகவே கிடைக்கும் நாடகங்களை யெல்லாம் அச்சேற்றிப் பேணல் இவ்வகையில் முதன்மையான ஒரு பணியாகும். கிராமந்தோறும் பெரு வாவிற்காய்ப் பண்டுபோலத் தொடர்ந்து நாட்டுக்கூத்துக்கள் நடந்து வருதற்குக் கற்றோராவரும் நல்லாதாவு கொடுத்தலும் அவசியம். தமிழ்க் கூத்துக்களுக்குப் புறம்பானவையாய் அவற்றை மருவி நடந்த பல கூத்துக்களுள் ஒன்றானதும் 'சிங்களக்கூத்து' என்று சிலப்பதிகார உரையுள் குறிக்கப்பட்ட கூத்தின் தொடர்பானதுமான 'கண்டி நடனம்' சிங்களவரால் இன்று மிக உயர்ந்த நிலையிற் போற்றி வளர்க்கப்படுவதை நாமறிவோம். இதனை நோக்கும்போது சிறந்த பெருமாயினவாய் வழங்கிய தமிழ்ச் கூத்துக்களை நாம் புறக்கணித்து நடப்பதற்காக வெட்கப்பட வேண்டாமா? மங்கி, மறைந்து, அழிந்து போகாது இச்செல்வத்தினைக் காத்தல் தமிழர் கடமை என்பதை உணர்ந்து, இக்கூத்துக்களின் பெருமையினை எடுத்து உலகறியச் செய்து போற்றி வளர்க்கத் தமிழறிஞர் முன்வருவாராக.

தனித்தமிழ்ப்பரிசைத் தேர்ச்சிக்குறிப்பு.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தார் நடந்தன-**வரு** பங்குனி-மீ 24, 25, 26, 27 தேதிகளில் (1953-ம்**வரு** ஏப்ரல்-மீ 6, 7, 8, 9) ஆம் தேதிகளில் நடத்திய தனித்தமிழ்ப்பரிசைகளில் தேறி யோக்கியதாபத்திரம் பெறும் மாணாக்கர்களின் அபிதானபத்திரம்.

பண்டிதபரிசை.

தேர்வு எண்.	பரிசு எண்.	பரிசை.
		1-வது வகுப்பு.
1	6	T. V. போபாலன், S. M. H. School குருசாமிபாளையம் சேலத்தில்லா. (முதற்பரிசு ரூ. 100)
		2-வது வகுப்பு.
1	10	G. J. Benedict, Teacher, R. C. School, Kankesanturai, Ceylon.
2	3	சு. இராமசுவாமி, புதூர், கவிசேஷபுரம் போஸ்டி, நாவரைத் மார்க்கம், திருநெல்வேலி ஜில்லா.
3	2	R. கோவிந்தராஜன், 10, சாமிஆசாரிசந்து, தெற்குவாசல், மதுரை.

பாலபண்டிதபரிசை.

		1-வது வகுப்பு
1	20	நா. பார்த்தசாரதி, 15, வெங்கிடசாமிநாயுடி அக்ரஹாரம் மதுரை. (முதற்பரிசு. ரூ. 70)

பிரவேசபரிசை.

2-வது வகுப்பு.

1	38	நா. நடராஜன், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கக்கல்லாசாலை மதுரை.
2	39	P. நாகலிங்கம், ஷே
3	40	நா. ஸ்ரீனிவாசன், ஷே
4	37	நா. தேசிகன், ஷே

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், }
1-8-1953. }

R. Shanmuga Rajeswaran,
அக்கிராசனாதிபதி.